

XXV Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

номінація «Література»

“Огонь запеклих не пече” (Т.Шевченко)

Казка

Маг Зоремівель

Виконала:

Івашина Марія Іванівна,

учениця 7-Б класу

Гімназії №2 Шептицької міської ради

Учитель:

Криштопа Ольга Іванівна,

учитель української мови та літератури

Гімназії №2 Шептицької міської ради

За вікном крапає дощ. Цокає годинник повільно, неспішно. За столом, закладеним книгами, сидить тринадцятирічний хлопчина Ярослав із білявим розкуйовдженим волоссям та яскравими карими очима. Читає. До його кімнати доноситься неймовірний запах млинців та вишневого варення.

«Матуся готує», — думає Ярослав. Ось він уже дочитує останню сторінку книги «Слово про будинок «Слово», встає з-за столу і прямує до кухні. Там почастивався смакотою, подякував мамі і знов пішов занурюватись у власні думки. Минуло близько години, а Ярослав все ще сидить та щось невпинно пише у блокноті.

— Ярославе, лягай спати, — лагідно каже йому мама, увійшовши до кімнати.

— Я маю дописати, бо завтра повинен розповідати на уроці про Розстріляне відродження.

— Не забувай, що підлітки мають спати замість того, аби писати до ночі, — хлопець у відповідь кивнув головою, а матері лишалось лише глибоко зітхнути.

Згодом Ярослав усе ж покинув ручку та списаний блокнот, ліг у ліжко і невдовзі заснув. Снівся йому сон про Леся Курбаса. Дивно, такого сну ще не було. Митець створював свою наступну виставу після відіграної «Гамалії» за поемою Тараса Шевченка. Але було дещо цікаве. Режисер стоїть на сцені і каже, що наступає на місто Ярослава нечиста сила, зло, яке потрібно знищити.

Хлопчина прокинувся, весь мокрий, переляканий. Йому ніколи не снилися досі митці. Поглянув на годинник, а там сьома ранку.

— Правду мама казала, не треба було так довго читати книжку, — уголос промовив Ярослав. Швиденько побіг одягатися, а дорогою до вхідних дверей захопив блокнот. Його мама ще спала, тому він не став її будити. Ярослав прямував до школи, а на вулиці дощ та довжелезні й глибокі калюжі, тому він старався їх обережно обходити. Дійшов. На здивування, вийшов сухим із дощу. Пролунав писклявий дзвінок у коридорі школи, і Ярослав миттю побіг до класу презентувати розповідь про митців Розстріляного відродження. Опісля однокласники поаплодували йому і пішли на перерву.

— Молодець! У тебе все чудово вийшло! — хвалила його вчителька української літератури пані Наталя. Хлопець зібрав свої речі і пішов, радіючи тому, що розповів однокласникам про важливість пам'ятати минуле. Але раптом почув, як із коридору лунала ворожа музика, неприємна для вух, а під неї танцюють та знімають тік-токи хлопці й дівчата.

— От недоумки, — подумав Ярослав. Це були його однокласники, які на уроці уважно слухали розповідь про митців, що їх знищили сталінські репресії. Він не міг зрозуміти, чому вони з самого дитинства стають ляльками загарбницького російського контенту. Його це засмучувало.

Невдовзі уроки закінчились, хлопець ішов додому, аж раптом почув:

— Ярославе! Почекай! — пролунав дівочий голос.

Це була Анна з дев'ятого класу. Ярослав зупинився і поглянув на неї.

— Я чула твої розповіді про історію України, Розстріляне відродження, шістдесятництво. І хочу з тобою познайомитись.

— Але ми знайомі, — сухо відповів Ярослав, — ти вчишся у моїй школі.

— Так, але я хотіла б поговорити з тобою на всі ці теми, бо вони цікаві для мене.

— Без проблем, — ось так зав'язалося знайомство між Ярославом та Анною.

Вони багато розмовляли, набагато краще пізнали один одного, і їм було цікаво разом. Так само минув наступний день, як вони йшли зі школи, а потім ще один, і ще один... Відтепер вони ходили разом на перервах та просто говорили. У них було цікаве спілкування. Можна сказати, вони знайшли одне одного серед безлічі людей, які їх не розуміють.

Проте згодом Ярославу вдруге наснився Лесь Курбас з тими самими словами: «Наступає на твоє Місто зло, тобі потрібно врятувати його». І знову ті самі відчуття, і цього разу він розповів про це Анні, адже почав їй неабияк довіряти.

— Я гадаю, що він хоче тебе попередити, — сказала Анна.

— Але про що? — схвильовано запитав Ярослав.

— Про мага Зоремівеля. Він планує напад, він снівся мені.

— Ти про що? Якого мага? Я не вірю в жодну магію, такого не існує.

— А мав би повірити. Не все проходить так, як ти читав у книжках про Розстріляне відродження і про ще багато чого іншого. Наш світ пов'язаний з магією, з дивацтвами. Не все можна пояснити наукою чи книгами.

— Такого не існує! — впевнено вигукнув хлопець.

— Тоді і твій Лесь Курбас у сновидіннях також не існує.

— Але я просто начитався книг і все.

— Думай як хочеш, але маг Зоремівель існує, він зачаївся у глибинах лісу і чекає на певний момент для нападу, а якщо тобі сниться попередження, то раджу його не ігнорувати.

Хлопець зрозумів, що, можливо, Лесь Курбас у снах виявився посланцем для того, щоб попередити його про небезпеку та мага Зоремівеля. Хоч це все звучить повною нісенітницею, але іншого пояснення вони не змогли знайти.

— Мені снівсья цей маг, — ще раз повторила дівчина, — він має вигляд людини, проте сам — чистісіньке зло. Але я не розумію, чому тобі наснівсья саме Лесь Курбас, а не хтось інший, — промовила Анна дивлячись на Ярослава.

— Можливо, тому, що я люблю Розстріляне відродження і багато чого знаю саме про цього митця. Ще й до того перечитав купу книг про це. Тому попередження наснилося в його постаті.

— Зрозуміло. Зоремівель має наступити вночі, але коли саме не знаю.

— А як ми будемо захищатись від нього? — запитав Ярослав.

— Цього я також не знаю.

У них обох було сотні запитань, але відповіді вони не мали. Згодом розійшлись по домівках і швидко лягли спати. Кожному з них знов наснилися сні: Ярославу про дружелюбну істоту, яка знаходилась у місцевому парку біля річки, а Анні — Зоремівель та число двадцять перше жовтня.

Наступного дня вони зустрілися зранку, бо була субота. Почали розповідати одне одному про власні сні і поділилися думками.

— Гадаю, двадцять перше жовтня може означати початок нападу. — промовила дівчина.

— А там у парку може знаходитись ця дивна істота, вона була схожа на кажана, але з набагато більшими лапами та крилам, — здогадливо промовив Ярослав.

— Тобто більша? — уточнила Анна, а у відповідь хлопець ствердно похитав головою.

— Тоді ми маємо прямувати до парку, — дивним чином вони промовили це разом.

До двадцять першого жовтня залишалось всього лиш день, здавалось їм, ніби всьому Місту присудили смертний вирок.

Настав майже вечір, потроху починало сутеніти, але друзі дійшли до парку і спустилися до неймовірно чистої річки.

— Тут нікого немає, здається ми могли запізнитись, — промовила Анна, яка збиралась вже йти додому, бо їй було страшно.

— Але ось, поглянь туди, — Ярослав показав пальцем на дерево. Там висіли дивні істоти, вони мали худі лапи з довгими кігтями, крила також худесенькі, а вуха звисали вниз, адже це були кажани, проте кремезніші за звичних. Їх було дуже багато. Один з них підлетів і сів на плече хлопця, проте Ярослав взагалі не мав у собі страху, він радше хотів дізнатись, що ж то за тваринки висять на дереві.

— Ви прийшли, довго ж ми на вас чекали, — неочікувано для обох друзів кажан заговорив.

— Ві..ннн... в..міє говорити! — заїкалася Анна, бо була здивованою.

— Так, уміє, — промовив Ярослав уважно оглядаючи істоту.

— Умію, — підтвердив кажан, — мене називають псевдокажаном, бо я трохи більший за звичайного. Так ось, повернімося до справи: ви маєте повстати проти мага Зоремівеля, щоб той не захопив ваше величне Місто. А ми прилетіли до вас, щоб допомогти. Ярославе — ти обраний, який повинен перемогти! Зараз настане ніч, перш за все Зоремівель прийде сюди, бо він має випити з цієї річки води, адже вона вважається священною для нього, бо його сили за тисячі років майже зникли. Як не дивно, маг прийде не сам, а зі своєю музою, котра буде зачаровувати молодих хлопців тому, що він збирає власну армію для знищення людства. Ми спробуємо її знищити, а ти повинен раз і назавжди покінчити зі злом. Ніч насувається дуже швидко. Готуйтеся, адже Зоремівель спробує з'явитись непомітно і зовсім не очікує на нашу появу! — промовив псевдокажан і відлетів до зграї.

Ярослав поглянув на розгублену Анну.

— Не переживай, ми переможемо, адже є українцями. Наша нація стільки виборювала своє право на життя, а тепер, хіба не зможе впоратись з якимось магом з іншого всесвіту? Лесь Курбас боровся за театр, за себе та своїх друзів і навіть під час початку арештів він не зупинився і творив.

Пам'ятаєш ту страшну Війну, яка насувалася на всі міста України? Тоді я потрапив під вогненний, страшний обстріл, як і багато інших людей. А мій чудовий дім, який зруйнували... запах згорілого тюлю і килимів, город, з якого мама кожен ранок назбирувала овочі для салату, а пес... мій милий песик загинув, помираючи під руїнами заваленого будинку. І я, пробуваючи дістати з під розпечених каменів власну тваринку, так нічим і не зміг допомогти йому. Мені довелось вперше побачити смерть невинної душі, яку я любив, яка не була винна у тому, що якась інша раса людей вирішила, що вона вища. Але я вижив у вогні, запікся в ньому. І тепер знаю, що ця стихія мені не страшна, бо вогонь запеклих не пече. Цей маг Зоремівель не такий страшний, як те чорне зло, яке перемогла наша Україна. Кожен із нас пережив щось страшне у своєму житті, і кожен із нас продовжує йти власним шляхом, не занепадає духом, а просто живе! Ось чим ми відрізняємося від інших — своєю безмежною і нескореною силою!

— А й справді, ми зможемо перебороти самовпевненого в собі чарівника! Потрібно зібратися з думками і йти вперед! — Анна міцно обійняла хлопця і раптом вони почули шурхіт з іншого боку парку.

— Кажани! — усі істоти поглянули на Ярослава, — Перемога за нами! Адже ми в прекрасному Місті, і ми — Українці! — вигукнув впевнено хлопець, і усі побачили мага Зоремівеля.

Він не поспішаючи підходив до річки, щоб випити священної води, але псевдокажани злетіли вгору і напали на його музу, а Ярослав вийшов на бій з

магом. Той встиг набрати до рота воду і став набагато сильнішим. Вони почали боротися один проти одного.

Псевдокажани неймовірно швидко схопили за довгу рожеву сукню музу Зоремівеля, її підняли вгору, опинившись на висоті дерев. Вона почала вириватись з лап кажанів, проте нічого не вийшло. Тому істоти мали змогу швидко і без перешкод дібратися до місця, з якого вони хотіли її скинути. А саме – до озера у срібному тумані поміж гір. З цього срібного туману неможливо було вийти до людей, адже за свої гріхи та брехню потрібно платити. Псевдокажани без вагань скинули музу до озера, звідки згодом було чути моторошне відлуння.

Під час битви маг оборонявся чарами. Спочатку він викликав сильний вітер, потім на ліхтарях замерехтіло світло та з'явилися дивні людські тіні, хоч людей навколо насправді не було. Проте Ярослав ні на секунду не злякався, адже розумів, що сили мага рано чи пізно зникнуть.

Раптом прилетіли псевдокажани і повідомили усім, що з музою покінчено. Після цих слів Зоремівель розізлився, і над ним вирвався з його нутра вир емоцій, і він захотів знищити людей, які вбили його жінку. Маг став настільки кровожерливим, що захотів знищити не тільки Місто, а й увесь світ. Але він забув про те, що світом керує добро.

— Зоремівеле! Ти не переможеш мене, бо є огидним чоловіком, який розпочав війну для того, щоб показати, який ти сильний і думав, що тобі ніхто й нічого не зробить! Але запам'ятай одне — огонь запеклих не пече! Огооонь запеклиих неее печеее! — коли від Ярослава пролунали ці слова, то маг впав на землю і загинув. Після цього туман, який весь цей час огортав парк, почав розвіюватися, а разом з ним зник Зоремівель.

Саме через ненависть та ідею заволодіти містом маг зазнав поразки. Адже йому потрібно було просто навчитися робити добро.

Опісля Анна побігла до Ярослава і вони міцно обійнялись, споглядаючи на ранішнє поле битви.

Настав світанок, друзі швидко попрямували додому. Коли ж Ярослав зайшов до своєї квартири, то побачив схвильовану матір. Вона розплакалася, але це було зрозуміло, бо її сина не було цілу ніч. Спочатку Ярослав боявся, що мама йому не повірить, а згодом вони довго говорили про те, що відбулось. І всі його страхи виявилися марними. Матір пишалася тим, що зробив її син.

Наступного дня Ярослав пішов до школи, ніби нічого не сталось. Проте насправді він врятував не тільки рідне Місто, але й увесь світ!